

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
KARL ROEMER
της 2ας Δεκεμβρίου 1964*

Περιεχόμενα

Εισαγωγή (έκθεση των πραγματικών περιστατικών, αιτήματα των διαδίκων)	13
I — Παρατηρήσεις επί της διαδικασίας	14
II — Οι διάφοροι λόγοι ακυρώσεως	14
1. Παράβαση του άρθρου 135 του ιταλικού νόμου περί πτωχεύσεως	14
2. Παράβαση του άρθρου 55 του ιταλικού νόμου περί πτωχεύσεως	15
3. Έλλειψη αιτιολογίας	16
4. Ανεπίτρεπτο επιβολής νέων βαρών	18
α) Οι ανακοινώσεις της Ανωτάτης Αρχής για την κατανάλωση παλαιοσιδήρου και για τις οφειλές συνεισφοράς είναι οριστικές;	18
β) Αποκλείονται νέες επιβαρύνσεις μετά την παρέλευση ορισμένων προθεσμιών; ..	18
γ) Μπορεί να γίνουν ακόμη έλεγχοι μετά το πέρας της παραγωγικής δραστηριότητας μιας επιχειρήσεως;	19
δ) Νέοι όψιμοι λόγοι ακυρώσεως	20
5. Ανακριβής εκτίμηση της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου	20
α) Επιτρέπεται καταρχήν εκτίμηση με τη βοήθεια της καταναλώσεως ηλεκτρικού ρεύματος;	20
β) Χρειάζεται η προηγούμενη ανακοίνωση των αποτελεσμάτων της εκτιμήσεως ...	21
γ) Ο καθορισμός της παραμέτρου καταναλώσεως ηλεκτρικού ρεύματος/καταναλώσεως παλαιοσιδήρου και τα λοιπά ζητήματα της διαδικασίας εκτιμήσεως	21
δ) Η συγκεκριμένη περίπτωση της εκτιμήσεως της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου της προσφεύγουσας	22

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

αα) Η Ανωτάτη Αρχή στηρίχθηκε κακώς σε σταθερή κατανάλωση παλαιοσιδήρου;.....	22
ββ) Οι ποσότητες ηλεκτρικού που έλαβε υπόψη της η Ανωτάτη Αρχή ως βάση των υπολογισμών της περιλαμβάνουν και την κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος για άλλους σκοπούς πλην της παραγωγής χάλυβα;.....	22
6. Παράνομος καθορισμός του συντελεστή συνεισφοράς στο μηχανισμό εξισώσεως του παλαιοσιδήρου	24
7. Κατάχρηση εξουσίας	25
III — Συμπέρασμα και πρόταση.....	26

*Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Μια νέα προσφυγή σχετικά με την εκκαθάριση της εξισώσεως του παλαιοσιδήρου στρέφεται κατά αποφάσεων της Ανωτάτης Αρχής οι οποίες εκτίμησαν οίκοθεν την κατανάλωση παλαιοσιδήρου μιας επιχείρησης και υπολόγισαν βάσει αυτής το ύψος της οφειλής της συνεισφοράς της.

Πρόκειται για ιταλική επιχείρηση η οποία παρήγε χάλυβα, έπρεπε δε να τερματίσει την παραγωγή της περί τα τέλη Φεβρουαρίου 1957. Οι οικονομικές της δυσκολίες προκάλεσαν καταρχάς την κίνηση διαδικασίας συμβιβασμού και την αποδοχή προτάσεως συμβιβασμού, η οποία εγκρίθηκε δικαστικά με διάταξη της 21ης Δεκεμβρίου 1957. Επειδή δεν τηρήθηκαν οι προθεσμίες πληρωμής, με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1960 διακόπηκε η διαδικασία συμβιβασμού και κινήθηκε η διαδικασία πτωχεύσεως. Στο πλαίσιο της διαδικασίας πτω-

χεύσεως επακολούθησε αναγκαστικός συμβιβασμός, που εγκρίθηκε δικαστικά με διατάξεις της 4ης Αυγούστου και 4ης Σεπτεμβρίου 1961· κατά το συμβιβασμό αυτό οι προνομιούχοι δανειστές έπρεπε να ικανοποιηθούν πλήρως, ενώ οι μη προνομιούχοι δανειστές θα ελάμβαναν το 40 %.

Η Ανωτάτη Αρχή έλαβε μέρος σ' αυτή τη διαδικασία, στην οποία υπέβαλε κατ' αρχάς μια προσωρινή οφειλή συνεισφοράς η οποία υπολογίστηκε βάσει της κατανάλωσης παλαιοσιδήρου που είχε δηλώσει η επιχείρηση. Μετά από ελέγχους που έγιναν το Σεπτέμβριο του 1958 στην προσφεύγουσα διαπιστώθηκε, με υπολογισμούς και εκτιμήσεις, ότι η κατανάλωση παλαιοσιδήρου ήταν πιο υψηλή από αυτήν που είχε δηλώσει. Κατόπιν αυτού διορθώθηκε η οφειλή της συνεισφοράς από ό,τι είχε καθοριστεί αρχικά. Άλλες αυξήσεις υπήρξαν συνέπεια μεταγενεστέρων γενικών αποφάσεων περί εξισώσεως του παλαιοσιδήρου μέχρις ότου δύο αποφάσεις της 30ής Οκτωβρίου 1963, οι οποίες ακύρωσαν συγχρόνως μια απόφαση της 25ης Ιουλίου 1962,

διαπίστωσαν βάσει της γενικής αποφάσεως 7/63 τις ποσότητες παλαιοσιδήρου που καταναλώθηκαν από την προσφεύγουσα και καθόρισαν την αντίστοιχη οφειλή συνεισφοράς.

Οι δύο αυτές αποφάσεις της 30ής Οκτωβρίου 1963 αποτελούν το αντικείμενο της παρούσας δίκης. Πρέπει να ερευνησόμε αν μπορούν να ακυρωθούν για τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, σύμφωνα με το αίτημα της προσφυγής.

I — Παρατηρήσεις επί της διαδικασίας

Η Ανωτάτη Αρχή προέβαλε διαδικαστικές αντιρρήσεις επί του θέματος των δύο υπομνημάτων της προσφεύγουσας, ειδικότερα επί της απαντήσεώς της στο υπόμνημα αντικρούσεως και επί ενός σημειώματος που υπέβαλε συγχρόνως με τις απαντήσεις επί των ερωτημάτων που έθεσε το Δικαστήριο.

Όσον αφορά την απάντηση επί του υπομνήματος αντικρούσεως, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας περιορίστηκε να υποβάλει ένα υπόμνημα που συντάχθηκε από την ίδια και να προσθέσει σε ένα χωριστό έγγραφο ότι το σημείωμα της προσφεύγουσας πρέπει να θεωρηθεί ότι αποτελεί μέρος της απαντήσεώς της. Αυτός ο τρόπος ενεργείας είναι ασφαλώς συζητήσιμος, έστω και αν από άποψη τυπική ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 37, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, εφόσον ο δικηγόρος της προσφεύγουσας έχει υπογράψει το σημείωμά της. Είναι πράγματι δυνατόν να λεχθεί ότι σκοπός των διατάξεων του οργανισμού του Δικαστηρίου περί υποχρεωτικής προσφυγής των ιδιωτών σε δικηγόρο είναι η εγγύηση ότι το Δικαστήριο θα ακούσει μόνον

νομικές γνώμες και εξηγήσεις πραγματικών περιστατικών που έχει ερευνήσει δικηγόρος και οι οποίες του φάνηκαν ότι μπορούν να εκτεθούν, πράγμα που δεν συνέβη εδώ και που ρητώς δέχεται ο δικηγόρος. Από την άλλη πλευρά διαπιστώνω ότι ο δικηγόρος δήλωσε ότι υιοθετεί το σημείωμα της προσφεύγουσας. Έτσι, αν αντιλαμβάνομαι καλώς αυτόν τον τρόπο ενεργείας, αποτελεί περισσότερο εκδήλωση αμελείας του δικηγόρου κατά τη διεξαγωγή της δίκης παρά απαράδεκτη διαδικαστική πράξη· θα μπορούσε ίσως να θεωρηθεί ως προσβολή του κύρους του Δικαστηρίου κατά την έννοια του άρθρου 35 του κανονισμού διαδικασίας. Οι λόγοι όμως αυτοί δεν μπορούν να με οδηγήσουν στην άρνηση ερευνής στο σύνολό του του εν λόγω υπομνήματος. Κατά το μέτρο που άλλοι λόγοι (όψιμη προβολή) θα επιβάλουν να μη ληφθεί υπόψη κατά τη συζήτηση, θα πρόκειται για άλλο ζήτημα που θα εξετάσω για κάθε ένα από τους λόγους ακυρώσεως όπου τίθεται το ζήτημα αυτό.

Όσον αφορά το σημείωμα που κατατέθηκε από την προσφεύγουσα εις απάντηση των ερωτημάτων του Δικαστηρίου, θα πρέπει να έχει την ίδια τύχη. Περιλαμβάνει εν μέρει σχόλια επί των απαντήσεων και κατά το μέτρο αυτό πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή διαδικαστική πράξη. Σε μεταγενέστερο συσχετισμό με άλλα στοιχεία θα ερευνήσω αν το σημείωμα αυτό περιλαμβάνει νέα απαράδεκτα επιχειρήματα και σε ποιο μέτρο.

II — Οι διάφοροι λόγοι ακυρώσεως

1. *Παράβαση του ιταλικού νόμου της 16ης Μαρτίου 1942 περί πτωχεύσεως, κατά το μέτρο που η απόφαση σχετικά με την οφειλή της συνεισφοράς της προσφεύγουσας δεν λαμβάνει υπόψη της το ποσοστό 40 %*

που καθορίστηκε με τον αναγκαστικό συμβιβασμό

Η προσφεύγουσα εκθέτει επί του θέματος αυτού ότι σύμφωνα με το άρθρο 135 του ιταλικού νόμου περί πτωχεύσεως, ο αναγκαστικός συμβιβασμός που εγκρίθηκε δικαστικά έχει ως αποτέλεσμα ότι όλοι οι δανειστές της πτωχεύσεως (συμπεριλαμβανομένων και εκείνων των οποίων οι απαιτήσεις δεν εξακριβώθηκαν και αυτές που δεν υποβλήθηκαν) δεν μπορούν να επικαλεσθούν τις απαιτήσεις τους παρά μόνον μέχρι του ποσοστού που καθορίστηκε με το συμβιβασμό. Η Ανωτάτη Αρχή παρέβη τον κανόνα αυτό λαμβάνοντας τίτλο εκτελεστό για το σύνολο της συνεισφοράς εξισώσεως της προσφεύγουσας μετά την έγκριση του αναγκαστικού συμβιβασμού.

Στον ισχυρισμό αυτό αντιλέγει η Ανωτάτη Αρχή ορθώς ότι δεν αποτελεί έργο της και πολύ λιγότερο έργο του Δικαστηρίου να εφαρμόσει το εθνικό δίκαιο πτωχεύσεως και να εισέλθει στη συζήτηση του περίπλοκου προβλήματος των νομικών συνεπειών αναγκαστικού συμβιβασμού που θα είχε ενδεχομένως ως αποτέλεσμα να χαθούν εν μέρει απαιτήσεις κατά του συμβιβασθέντος οφειλέτη, και που επιπρέπει ίσως επίσης, σε περίπτωση μη εκτελέσεως των όρων του συμβιβασμού, να επιχειρηθεί η επίτευξη ικανοποιήσεως για το σύνολο της απαιτήσεως. Παραπέμπει δε σχετικά στη νομολογία του Δικαστηρίου (υπόθεση 1/58, σύμφωνα με την οποία η Ανωτάτη Αρχή δεν υποχρεούται καταρχήν να εφαρμόζει το εσωτερικό δίκαιο.

Πράγματι, έργο της Ανωτάτης Αρχής είναι μόνον να διαπιστώνει αυθεντικά την ύπαρξη ή οφειλής που έχει την πηγή της στο δίκαιο της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και να αφήνει όλα τα άλλα στη διαδικασία εκτελέσεως που εκτυλίσσεται κατά το εθνικό

δίκαιο του οφειλέτη, σύμφωνα με το άρθρο 92 της Συνθήκης. Κατά τη διαδικασία αυτή εκτελέσεως, μπορεί να προβληθεί η αντίρρηση ότι δεν είναι δυνατόν να επιχειρηθεί η επίτευξη ολοσχερούς πληρωμής, δι' αναγκαστικής εκτελέσεως, των υφισταμένων απαιτήσεων κατά ορισμένου οφειλέτη. Δεν αποδείχθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου ότι δεν υπάρχει κανένα μέσο και καμιά διαδικασία για να προβληθούν τέτοιες ενστάσεις κατά το ιταλικό δίκαιο. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν περιορίστηκε σ' αυτές τις δυνατότητες, διότι η Ανωτάτη Αρχή δήλωσε ρητώς ότι δεν είχε, καθόσον αφορά αυτήν, πρόθεση κινήσεως διαδικασίας εκτελέσεως για το σύνολο της οφειλής της συνεισφοράς της.

Έτσι δεν είναι δυνατή η ακύρωση της αποφάσεως επί της εκτάσεως της υποχρεώσεως της συνεισφοράς της προσφεύγουσας για παράβαση των διατάξεων του ιταλικού δικαίου περί πτωχεύσεως.

2. Παράβαση του άρθρου 55 του ιταλικού νόμου περί πτωχεύσεως

Στο υπόμνημα της προσφεύγουσας, το οποίο το χαρακτηρίζει ως απάντηση, εκτίθεται ότι η εκτελεστή απόφαση της Ανωτάτης Αρχής είναι επίσης παράνομη κατά το μέτρο που περιλαμβάνονται, πέραν των συνεισφορών εξισώσεως, τόκοι για τη μη τήρηση των προθεσμιών πληρωμής, πράγμα που το ιταλικό δίκαιο περί πτωχεύσεως απαγορεύει επίσης.

Το επιχείρημα αυτό πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθεί, τούτο δε ακόμη και αν το υπόμνημα της προσφεύγουσας δεν πρέπει καταρχήν να τεθεί εκτός διαδικα-

σίας. Το άρθρο 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας και όλη η νομολογία του Δικαστηρίου επιβάλλουν αυτή τη λύση διότι πρόκειται προδήλως για νέο λόγο ακυρώσεως τον οποίο ούτε υπαινίσσεται καν η προσφυγή.

Ακόμη και αν είναι κανείς λιγότερο αυστηρός, λόγω του ότι στην προσφυγή παρατηρείται ότι οι δυνατότητες εκτελέσεως ήταν περιορισμένες στο ιταλικό δίκαιο περί πτωχεύσεως, μπορεί να τεθεί καταρχάς το ζήτημα αν το ιταλικό σύστημα πτωχεύσεως προβλέπει καταρχήν τόκους σαν αυτούς που είναι ληξιπρόθεσμοι στο μηχανισμό εξισώσεως ή μόνο τόκους υπερημερίας. Η Ανωτάτη Αρχή λέγει ότι οι τόκοι που εμφανίζονται στην οφειλή της συνεισφοράς δεν έγιναν ληξιπρόθεσμοι λόγω καθυστερημένης πληρωμής και ότι δεν υπολογίστηκαν για το ύψος κάθε οφειλής, αλλά ότι αντιπροσωπεύουν ποσά που χορηγούνται στους πιστωτές της εξισώσεως και στις επιχειρήσεις που πλήρωσαν τις οφειλές τους εξισώσεως εγκαίρως. Εδώ πρόκειται μάλλον, λέγει η Ανωτάτη Αρχή, για τόκους προκαταβληθέντων κεφαλαίων και χρησιμοποιηθέντων προσωρινά στην εξίσωση, δηλαδή για δαπάνες οι οποίες, σύμφωνα με το χαρακτήρα τους, εμπίπτουν μάλλον στην κατηγορία των διοικητικών εξόδων.

Αλλά, σε τελική ανάλυση, το ζήτημα αυτό μπορεί να μείνει εκκρεμές. Πράγματι, τα επιχειρήματα που εκτέθηκαν για τον πρώτο λόγο ακυρώσεως ισχύουν και εδώ επίσης: η Ανωτάτη Αρχή και το Δικαστήριο δεν μπορούν να ασχοληθούν με την εφαρμογή του ιταλικού δικαίου περί πτωχεύσεως. Δεν είναι δικό τους έργο να ασχοληθούν με το ζήτημα ποια είδη τόκων αποκλείονται από την εκτέλεση στην ιταλική πτώχευση και αν ο κανόνας αυτός εφαρμόζεται επίσης στον αναγκαστικό συμβιβασμό. Το πρόβλημα αυτό των τόκων, που τοποθετείται στο πλαίσιο των δυνατοτήτων εκτελέσεως στο ιταλικό δίκαιο πτωχεύσεως, πρέπει μάλλον

να θεωρηθεί σχετικό με τη διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως και να αφεθεί στις εθνικές αρχές που είναι επιφορτισμένες με την εκτέλεση. Κατά συνέπεια, όπως και ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, ο δεύτερος αυτός λόγος δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

3. Έλλειψη αιτιολογίας

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι δεν υφίστανται αιτιολογικές σκέψεις σαφείς και λεπτομερείς ούτε στην απόφαση με την οποία καθορίστηκε επαγωγικώς η κατανάλωσή της σε παλαιοσίδηρο ούτε στην απόφαση με την οποία προσδιορίστηκε η οφειλή της συνεισφοράς της. Αυτό αποτελεί κατά την άποψή της παράβαση του άρθρου 15 της Συνθήκης, η οποία συνεπάγεται την ακύρωση των δύο αποφάσεων.

Σε μια σχετικά πρόσφατη απόφαση του 1963 (υπόθεση 24/62, Rec., τ. IX, σ. 143) που αφορά τη Συνθήκη ΕΟΚ, το Δικαστήριο εξέθεσε σαφώς πώς πρέπει να νοείται η υποχρέωση αιτιολογήσεως. Καμιά άλλη λύση δεν μπορεί να ισχύσει για το δίκαιο της ΕΚΑΧ. Για να ανταποκρίνεται σ' αυτή την υποχρέωση μια απόφαση πρέπει να «διατυπώνει, κατά τρόπο έστω συνοπτικό, αλλά σαφή και πρόσφορο, τα κύρια νομικά και πραγματικά στοιχεία που της χρησίμευσαν ως έρεισμα και ήταν αναγκαία για να καταστεί κατανοητή η συλλογιστική της Επιτροπής».

Αν ερευνηθούν οι δύο προσβαλλόμενες αποφάσεις στο φως αυτής της αποφάσεως, διαπιστώνεται ότι περιλαμβάνουν τα ακόλουθα στοιχεία.

Η πρώτη απόφαση

Η απόφαση αυτή αναφέρει μαζί με τα ακριβή στοιχεία τα νομικά ερείσματα (άρθρα της Συνθήκης, γενικές αποφάσεις περί εξισώσεως παλαιοσιδήρου) επί των οποίων στηρίχθηκε· εκθέτει ότι κατά τον έλεγχο που διενήργησαν οι επιθεωρητές της Ανωτάτης Αρχής, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε τα έγγραφα που περιέγραψε με ακρίβεια, γι' αυτό και δημιουργήθηκε η ανάγκη εκτίμησης της καταναλώσεώς της σε παλαιοσίδηρο. Η εκτίμηση έγινε σε συνάρτηση με την κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας η οποία συνήχθη εν μέρει από ορισμένα έγγραφα και κατά τα λοιπά αποτέλεσε αντικείμενο παρεκβολής με τη βοήθεια της λογιστικής καταστάσεως των λογαριασμών ηλεκτρικού ρεύματος της προσφεύγουσας. Η κατανάλωση ηλεκτρικού επέτρεψε να συναχθεί η παραγωγή χάλυβα και από αυτήν η αναγωγή σε χίλια του αναγκαίου παλαιοσιδήρου (κατανάλωση παλαιοσιδήρου) με τη βοήθεια παραμέτρου που καθορίστηκε από τους ειδικούς. Οι διαπιστώσεις που έγιναν με αυτό τον τρόπο ελέγχθηκαν και επιβεβαιώθηκαν από σκέψεις στηριζόμενες στην παραγωγική δυνατότητα των ψυκαμίνων της προσφεύγουσας, για τους οποίους άλλωστε η Ανωτάτη Αρχή παραδέχθηκε ότι δεν εργάστηκαν με πλήρη δυναμικότητα.

Η δεύτερη απόφαση

Και αυτή η απόφαση αναφέρει επίσης με ακριβή στοιχεία τα νομικά ερείσματα στα οποία στηρίζεται και επικαλείται ειδικά τις γενικές αποφάσεις περί εξισώσεως του παλαιοσιδήρου, οι οποίες καθορίζουν τους προσωρινούς συντελεστές εισφοράς, τις νομισματικές ισοτιμίες και τη ρύθμιση των τόκων, τέλος δε τη θεμελιώδη απόφαση 7/63. Η οφειλή συνεισφοράς της προσφεύγουσας προκύπτει από πολλαπλασιασμό

των ποσοτήτων παλαιοσιδήρου που υπολογίστηκαν στην πρώτη απόφαση με τους συντελεστές συνεισφοράς που μνημονεύονται για τις διάφορες περιόδους συνεισφοράς.

Στις δύο περιπτώσεις, κατά τη γνώμη μου, ελήφθη δεόντως υπόψη η υποχρέωση αιτιολογήσεως, η οποία δεν μπορεί ποτέ να εκληφθεί ως υποχρέωση παραθέσεως λεπτομερών σκέψεων όπως στα διαδικαστικά υπομνήματα.

Μερικές συμπληρωματικές απόψεις που αναπτύχθηκαν μόνον στο υπόμνημα ανακρίσεως δεν μου επιτρέπουν επίσης να διακρίνω παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.

Κατά τη συζήτηση της επαγωγικής μεθόδου που εφαρμόστηκε από την Ανωτάτη Αρχή για να διαπιστωθεί η κατανάλωση παλαιοσιδήρου, η προσφεύγουσα επικρίνει το γεγονός ότι τα κριτήρια που εφήρμοσε η προαναφερθείσα επιτροπή εμπειρογνομώνων για να καθορίσει τη σχέση καταναλώσεως ηλεκτρικού ρεύματος/καταναλώσεως παλαιοσιδήρου δεν της γνωστοποιήθηκαν. Πράγματι, η πρώτη απόφαση περιλαμβάνει μόνο τη μνεία του εφαρμοσθέντος τύπου. Θεωρώ όμως ότι θα εξήρχετο του πλαισίου υποχρέωσης αιτιολογήσεως η σύνταξη μιας κατά κάποιο τρόπο επιστημονικής εκθέσεως των ανακυπτόντων τεχνικών ζητημάτων κατά τη σύνταξη διαταγής πληρωμής και τον καθορισμό της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου ορισμένων επιχειρήσεων. Αυτό που είναι αποφασιστικό είναι ότι η Ανωτάτη Αρχή ανέφερε τον αποφασιστικό τύπο. Περαιτέρω, το ζήτημα επί ποιας βάσεως και με τη βοήθεια ποιων τεχνικών συμπερασμάτων διαμορφώθηκε ο τύπος μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αμφισβητούμενης διαδικασίας.

Η προσφεύγουσα επικρίνει επίσης στο υπόμνημα της απαντήσεως το γεγονός ότι στα παραρτήματα των διαφόρων αποφάσεων περί εξισώσεως του παλαιοσιδήρου τα έξοδα διοικήσεως και ελέγχου εκτιμήθηκαν σε διαφορετικό ύψος και ότι τα αποθέματα για τις συνεισφορές που δεν καταβλήθηκαν εγκαίρως εκτιμήθηκαν σε διαφορετικά ποσά, χωρίς να εξηγούνται αυτές οι διαφορές.

Μπορώ να αντιπαρέλθω αυτές τις αιτιάσεις χωρίς να τις ερευνήσω, διότι είναι προδήλως εκτός του λόγου ακυρώσεως περί ελλείψεως αιτιολογίας που προβάλλεται στο δικόγραφο και ο οποίος αφορά μόνον τις προσβαλλόμενες ατομικές αποφάσεις. Σε σχέση με το λόγο αυτό, η νομολογία του Δικαστηρίου επιτρέπει να θεωρηθούν οι αιτιάσεις αυτές νέοι λόγοι ακυρώσεως που δεν μπορούν να προβληθούν με το υπόμνημα απαντήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας. Επιπλέον δε οι αιτιάσεις αυτές δεν είναι ασφαλώς βάσιμες διότι, κατά ορθή άποψη, δεν μπορεί να απαιτηθεί οι γενικές αποφάσεις που περιλαμβάνουν λεπτομερή υπολογισμό να περιέχουν εξειδικευμένα σχόλια για κάθε κεφάλαιο που περιλαμβάνεται στον υπολογισμό, πράγμα που θα κατέληγε σε αιτιολογία των αιτιολογικών σκέψεων!

Συμπερασματικά, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως με όλες τις επί μέρους πλευρές του δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

4. Ανεπίτρεπτο επιβολής νέων βαρών

Η προσφεύγουσα αιτιάται με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως το γεγονός ότι η οφειλή της συνεισφοράς της διαμορφώθηκε από αρχικά 102 000 000 LIT (το 1960) σε

313 000 000 LIT (στην προσβαλλομένη απόφαση), δεδομένου ότι η Ανωτάτη Αρχή ενώ ξεκίνησε αρχικά από την κατανάλωση του δηλωθέντος παλαιοσιδήρου, διόρθωσε αργότερα δύο φορές τις δηλώσεις αυξάνοντάς τις. Αυτό δε συνέβη μετά την παύση των εργασιών της προσφεύγουσας το 1957, πράγμα που επιδείνωσε τις δυσχέρειες αποδείξεως.

Σύμφωνα με το δικόγραφο, ο λόγος αυτός ακυρώσεως μπορεί να νοηθεί κατά διαφόρους τρόπους.

α) Μπορεί να εννοεί ότι οι ανακοινώσεις της Ανωτάτης Αρχής για την κατανάλωση παλαιοσιδήρου και οι οφειλές συνεισφοράς έχουν οριστικό χαρακτήρα και δεν μπορούν επομένως να τροποποιηθούν. Υπό την έννοια αυτή ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι ασφαλώς εσφαλμένος.

Η Ανωτάτη Αρχή δεν έδωσε ποτέ την εντύπωση ότι οι διάφορες ανακοινώσεις της στο πλαίσιο της εξισώσεως του παλαιοσιδήρου αποτελούσαν την τελευταία λέξη. Αντιθέτως, πάντοτε υπογράμμισε ότι είχαν μόνον χαρακτήρα προσωρινό. Έτσι ενήργησε με το πρώτο έγγραφο της 14ης Μαρτίου 1957, που απηύθυνε στο σύνδικο της πτωχεύσεως της προσφεύγουσας, κατά την τυπική υποβολή της απαιτήσεώς της με έγγραφο της 1ης Απριλίου 1960, καθώς επίσης και στις μεταγενέστερες ανακοινώσεις επί της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου της προσφεύγουσας, ιδίως στο έγγραφο της 18ης Αυγούστου 1961, οι υπολογισμοί του οποίου στηρίζονταν ακόμη στη σχέση 1100 κιλοβατών ανά παραχθέντα τόνο ρευτού χάλυβα.

β) Αν πρέπει να νοηθεί ο λόγος αυτός υπό την έννοια ότι ορισμένες επιχειρήσεις που

μετέχουν στην εξίσωση δεν έπρεπε σε καμιά περίπτωση να υποστούν τροποποίηση της βάσεως μετά την παρέλευση ορισμένων προθεσμιών, η ανησυχία που έχει είναι μεν αντιληπτή, έστω και αν ορισμένες εμπορικές ανάγκες μπορούν να την κάνουν να φαίνεται πιο βάσιμη για τις επιχειρήσεις που συνεχίζουν να παράγουν παρά για εκείνες που είναι υπό εκκαθάριση, όπως στην περίπτωση της προσφεύγουσας.

Αλλά και αν γίνει έτσι αντιληπτός αυτός ο λόγος, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση των προσβαλλομένων αποφάσεων περί εξισώσεως. Ο χαρακτήρας του μηχανισμού εξισώσεως δεν το επιτρέπει: από τη φύση του δεν επιτρέπει οριστική εκκαθάριση, δηλαδή οριστική διαπίστωση όλων των οφειλών και όλων των απαιτήσεων, παρά μόνο μετά τη λύση όλων των επιδίκων ζητημάτων. Επανεπιλημμένως έχει τονίσει ήδη το Δικαστήριο σχετικά με το ζήτημα αυτό τις τεράστιες δυσκολίες που συνήτησε η Ανωτάτη Αρχή το 1958 όταν ανέλαβε τη διαχείριση του μηχανισμού εξισώσεως. Η διαχείρισή του και η εκκαθάρισή του υπό καλές συνθήκες απαιτούσε τη λεπτομερέστατη εκτέλεση πολύ εκτεταμένων ελέγχων. Προκάλεσε δε τη διεξαγωγή πολλών δικών σχετικά με περίπλοκες επίδικες καταστάσεις· οι δίκες αυτές παρατάθηκαν επί πολλά έτη χωρίς να έχουν ακόμη τερματισθεί. Αλλά, ενόψει αυτής της καταστάσεως δεν μπορεί να γίνει λόγος το 1963 για αποκλεισμό νέων υπολογισμών των οφειλών εξισώσεως λόγω εκπροθέσμου. Εξάλλου, είναι προφανές, ότι, επί του σημείου αυτού, δεν βρισκόμαστε προ παρανόμου αναδρομικότητας νόμων για την οποία παραπενοείται η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεώς της. Η αρχή της εξισώσεως του παλαιοσιδήρου τέθηκε ήδη από το 1954· δεν αμφισβητήθηκε από καμιά απόφαση του Δικαστηρίου, ούτε και όταν ορισμένες μορφές οργανώσεως κρίθηκαν παρεμπιπτόντως παράνομες. Όλες οι μεταγενέστερες γενικές αποφάσεις περί εξισώσεως του παλαιοσιδήρου στηρίχθηκαν σ' αυτή την αρχή και περιορίστηκαν να διασα-

φηνίσουν ορισμένα ειδικότερα ζητήματα. Θα μπορούσε μάλιστα να γίνει λόγος για ερμηνευτικές αποφάσεις, όπως πράττει η Ανωτάτη Αρχή, πράγμα που αποδεικνύει κατά τρόπο απολύτως σαφή ότι η άποψη της αναδρομικότητας των αποφάσεων επί του παλαιοσιδήρου είναι ανακριβής.

γ) Τέλος, μπορεί να ερμηνευθεί ο λόγος αυτός ακυρώσεως υπό την έννοια ότι οι έλεγχοι των δηλώσεων παλαιοσιδήρου δεν μπορούν να διενεργηθούν πολύ μετά τη λήξη της παραγωγικής δραστηριότητας μιας επιχειρήσεως, διότι οι ενέργειες εκκαθαρίσεως θα μπορούσαν να επιδεινώσουν τις δυνατότητες αμύνης μιας τέτοιας επιχειρήσεως σε δικαστικό επίπεδο.

Αλλά, και αν νοηθεί κατ' αυτόν τον τρόπο ο λόγος αυτός ακυρώσεως, δεν είναι βάσιμος. Δεν μπορεί να γίνει λόγος για υπερβολική καθυστέρηση των ελέγχων, διότι οι έλεγχοι αυτοί διενεργήθηκαν το Σεπτέμβριο του 1958, δηλαδή λίγο μετά την ανάληψη της διαχείρισεως του μηχανισμού εξισώσεως από την Ανωτάτη Αρχή. Θα ήταν δύσκολο για την προσφεύγουσα να φαντασθεί τότε ότι δεν θα ελέγγετο πλέον, διότι μέχρι τότε (όπως άλλωστε και μέχρι σήμερα) δεν κατέβαλε ούτε ελάχιστο ποσό από τις οφειλές της σε εξίσωση. Επιπλέον, με έγγραφο της Ανωτάτης Αρχής της 14ης Μαρτίου 1957 ενημερώθηκε ρητά για τη δυνατότητα καθορισμού της καταναλωσεώς της σε παλαιοσιδήρου διά της επαγωγικής μεθόδου. Ωσαύτως, δεν φαίνεται πρόδηλο ότι η κίνηση της διαδικασίας συμβιβασμού και πτωχεύσεως παρεμπόδισε την προσφεύγουσα στην προσπάθεια προσκομίσεως των αποδείξεών της. Ακριβώς η κίνηση αυτών των διαδικασιών, η οποία άλλωστε στην περίπτωσή μας τερματίστηκε μόλις κατά το τέλος του 1961, δηλαδή μετά την κοινοποίηση των πρώτων αποτελεσμάτων εκτιμήσεως από την Ανωτάτη Αρχή, παρέ-

χει ειδική εγγύηση διατηρήσεως όλων των σημαντικών εμπορικών εγγράφων. Στο ιταλικό δίκαιο σε αυτή τη φροντίδα απαντά το άρθρο 16 του νόμου περί πτωχεύσεως μαζί με τις αντίστοιχες ποινικές διατάξεις (άρθρα 216 και 220 του νόμου περί πτωχεύσεως). Γι' αυτό πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα έγγραφα που έλλειπαν κατά την εκτέλεση των ελέγχων το Σεπτέμβριο του 1958 δεν υφίσταντο ήδη πριν από την κίνηση της διαδικασίας συμβιβασμού το Φεβρουάριο του 1957, πράγμα που καθιστά χωρίς σημασία για την άμυνά της την παρατήρηση της προσφεύγουσας για τον χρόνο που παρήλθε μεταξύ της παύσεως των εργασιών της και της εκτελέσεως των ελέγχων.

δ) Μολονότι λογικά δεν ανήκουν αναγκαστικά στους λόγους ακυρώσεως που εξετάζω, θα αναφέρω εδώ ακόμη μερικές αιτιάσεις που περιλαμβάνονται στο υπόμνημα της προσφεύγουσας εις απάντηση του υπομνήματος αντικρούσεως της Ανωτάτης Αρχής, τούτο δε διότι δεν μπορούν να συσχετισθούν πιο στενά με κανέναν άλλο λόγο ακυρώσεως από αυτούς που περιέχονται στο δικόγραφο.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο καθορισμός της οφειλής της συνεισφοράς της πρέπει να θεωρηθεί παράνομος, διότι η απόφαση 7/63, περιλαμβάνοντας τους τόκους, καθιστά αναγκαία την αύξηση του εσόδου των συνεισφορών, διότι η απόφαση 7/61 έχει ένα λάθος υπολογισμό, πράγμα που φαίνεται κατά τον υπολογισμό των μέσων μηνιαίων ποσοτήτων καταναλώσεως παλαιοσιδήρου και διότι η νέα κατανομή των περιόδων βάσεως και υπολογισμού βλάπτει την προσφεύγουσα.

Όλοι αυτοί οι λόγοι είναι όμως τόσο εκτός του περιεχομένου της προσφυγής ώστε, σε σχέση με αυτήν, πρέπει να θεωρηθούν νέοι

λόγοι ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας. Για το λόγο αυτό δεν πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να ληφθούν υπόψη κατά την κρίση του βασίμου της προσφυγής.

5. Ανακριβής εκτίμηση της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου

Ο λόγος αυτός ακυρώσεως περιλαμβάνει περισσότερες αιτιάσεις από τις οποίες ορισμένες περιλαμβάνονται ήδη στην υπόθεση 18/62 (Emilia Barge κατά Ανωτάτης Αρχής), τις οποίες απέρριψε το Δικαστήριο.

α) Αυτό συμβαίνει κατ' αρχάς για την αντίρρηση αρχής ότι η έρευνα της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου με τη βοήθεια της καταναλώσεως ηλεκτρικού ρεύματος αποτελεί αμφίβολη μέθοδος. Το Δικαστήριο δέχτηκε σχετικά ότι η κατανάλωση ηλεκτρικού είναι ένας από τους παράγοντες που επιτρέπουν να συναχθούν συμπεράσματα για την κατανάλωση παλαιοσιδήρου. Μπορεί να προσφύγει κανείς σε αυτόν όταν λείπουν εντελώς άλλες βάσεις υπολογισμού. Κατά τη γνώμη μου, αυτό δεν σημαίνει ότι η επαγωγική μέθοδος καθορισμού της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου δεν μπορεί να εφαρμοστεί παρά μόνον όταν μια επιχείρηση δεν προβαίνει σε καμιά δήλωση ή αρχή αυτή πρέπει να γίνει επίσης δεκτή όταν υφίστανται σοβαρές ενδείξεις που αφήνουν αμφιβολία για την ακρίβεια των γενομένων δηλώσεων και όταν οι κατόπιν γενόμενοι έλεγχοι δεν δίνουν καμιά πληροφορία πλην της καταναλώσεως ηλεκτρικού για τον καθορισμό της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου.

Αυτή είναι προφανώς η κατάσταση εδώ.

Κατά δήλωση της Ανωτάτης Αρχής, κατά τον έλεγχο του 1958, οι υπάλληλοί της δεν διέθεταν λογιστικά στοιχεία για το σύνολο των εισπράξεων και για την κατανάλωση παλαιοσιδήρου, έγγραφα που θα μπορούσαν να αποτελέσουν έγκυρη απόδειξη της πραγματικής καταναλώσεως (λογαριασμοί, δελτία ζυγίσεων, κ.λπ.). Λίγα όμως έγγραφα σχετικά με την κατανάλωση ρεύματος, με τη μορφή δηλώσεων της προσφεύγουσας στην ένωση επιχειρήσεων που μετείχε (έντυπα καταναλώσεως Β), τα οποία βρέθηκαν, τους επέτρεψαν να συμπεράνουν ότι οι δηλώσεις παλαιοσιδήρου που έκανε η προσφεύγουσα στο ταμείο των Βρυξελλών ήταν προφανώς ανακριβείς. Κατά συνέπεια, η Ανωτάτη Αρχή δικαιολογημένα κατ' αρχήν χρησιμοποίησε την επαγωγική μέθοδο στην περίπτωση αυτή, τούτο δε έστω και αν υπήρχαν προηγούμενως άλλα έγγραφα σχετικά με την κατανάλωση παλαιοσιδήρου, τα οποία καταστράφηκαν εν τω μεταξύ από την προσφεύγουσα, διότι το διάστημα του χρόνου που παρήλθε από τα κύρια γεγονότα (αγορές παλαιοσιδήρου, κατανάλωση παλαιοσιδήρου από τον Απρίλιο του 1954) δεν υπήρξε ποτέ τέτοιος που να δικαιολογεί την καταστροφή κάθε λογιστικού στοιχείου.

β) Παραπέμπω επίσης στην απόφαση 18/62 όσον αφορά την άποψη της προσφεύγουσας σύμφωνα με την οποία, όταν η Ανωτάτη Αρχή καταλήγει με εκτίμηση να δεχθεί ότι η πραγματική κατανάλωση παλαιοσιδήρου είναι ανώτερη από τη δηλωθείσα, είναι υποχρεωμένη να το γνωστοποιήσει στον ενδιαφερόμενο, έτσι ώστε να μπορεί αυτός να αμυνθεί στη διοικητική διαδικασία. Η απόφαση δέχεται ρητά ότι οι αυτεπάγγελτες εκτιμήσεις δεν μπορούν να θεωρηθούν κυρώσεις κατά την έννοια του άρθρου 36' κατά συνέπεια, αρκεί να δοθεί στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, κατά τη διοικητική διαδικασία ή ενώπιον του δικαστηρίου, η δυνατότητα να υποστηρίξουν ότι οι εκτιμήσεις που έγιναν είναι ακριβείς

γ) Μπορώ επίσης να παραπέμψω στις σκέψεις της αποφάσεως 18/62 όσον αφορά την ακρίβεια της παραμέτρου που εφήρμοσε η Ανωτάτη Αρχή (950 kWh ανά τόνο παραχθέντος ρευστού χάλυβα), την κανονική της μέθοδο επεξεργασίας εκτός δικαστικής διαδικασίας από επιτροπή εμπειρογνομόνων που συγκλήθηκε από μόνη την Ανωτάτη Αρχή και όχι από τα δύο μέρη, καθώς και τη νομιμότητα του ελέγχου που ανατέθηκε σε μια ιδιωτική εταιρεία οργάνωσης και ελέγχου επιχειρήσεων, χωρίς κατάρτιση τυπικού πρακτικού με την υπογραφή του ενδιαφερομένου. Τέλος, μπορεί να θεωρηθεί ότι το ίδιο ισχύει για τα λοιπά επιχειρήματα από τα οποία μπορεί να συναχθεί ότι η απόφαση 18/62 τα ερεύνησε σιωπηρά, διότι μπορούσαν να εμφανισθούν, αλλά δεν έδωσαν ευκαιρία να εγερθούν αυτεπαγγέλτως αιτιάσεις· αυτό συμβαίνει όσον αφορά το ζήτημα αν έπρεπε μια γενική απόφαση να ρυθμίσει προηγούμενως τις λεπτομέρειες της διαδικασίας αυτεπαγγέλτου εκτιμήσεως και αν η απόφαση 13/58, που προβλέπει αυτεπάγγελτες διορθώσεις, είχε οπλισθεί αντικανονικά με αναδρομική ενέργεια. Πράγματι, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μια ρύθμιση που φθάνει ως τις λεπτομέρειες, ανεξάρτητα από το ότι δεν ήταν ίσως σκόπιμη από διοικητική άποψη, δεν θα είχε παράσχει σε καμιά περίπτωση συμπληρωματικές εγγυήσεις στους ενδιαφερομένους, διότι αυτοί έχουν πάντα τη δυνατότητα να ζητήσουν από το δικαστήριο τον έλεγχο της νομιμότητας της εφαρμοσθείσας διαδικασίας σε μια συγκεκριμένη περίπτωση. Περαιτέρω, δεν μπορεί να γίνει λόγος για παράνομη αναδρομικότητα της αποφάσεως 13/58, διότι αποτελεί μόνον το νομικό έρεισμα για ελέγχους και εκτιμήσεις μεταγενέστερες από την έναρξη της ισχύος της. Εξάλλου, μπορεί να λεχθεί ότι μια τέτοια διαδικασία υπάρχει πάντοτε σε κάθε μηχανισμό εισπράξεως δημοσίων φόρων. Η αποφασιστική βάση γι' αυτό είναι η υποχρέωση διατηρήσεως των σημαντικών εμπορικών στοιχείων τα οποία, δυνάμει γενικής αρχής ή ως συνέπεια του άρθρου 47 της Συνθήκης, ασφαλώς υφίσταντο από τη δημιουργία του μηχανισμού εξισώσεως του εισαγομένου παλαιοσιδήρου.

δ) Για τη συγκεκριμένη περίπτωση της εκτιμήσεως της κατανάλωσής της σε παλαιοσίδηρο η προσφεύγουσα εκθέτει τις ακόλουθες αντιρρήσεις.

αα) Κακώς εκκινεί η Ανωτάτη Αρχή από μια σταθερή κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος και παλαιοσιδήρου ως την παύση των εργασιών της. Κατά τους μήνες που προηγήθηκαν της διαδικασίας συμβιβασμού εργάστηκε με αισθητά μειωμένη δυναμικότητα: προπαντός εκμίσθωσε την πιο μεγάλη κάμινο της (10 τόνων) σε μια άλλη επιχείρηση, από το οποίο προκύπτει ότι η κατανάλωση ηλεκτρικού και παλαιοσιδήρου της τελευταίας αυτής επιχειρήσεως δεν μπορεί να την επιβαρύνει.

ββ) Η κατανάλωση ρεύματος που έλαβε η Ανωτάτη Αρχή ως βάση των υπολογισμών της περιλαμβάνει επίσης την κατανάλωση για άλλους σκοπούς πλην της παραγωγής χάλυβα.

αα) Επί του πρώτου σημείου για το οποίο η προσφεύγουσα προσκόμισε σύμβαση εκμίσθωσης της καμίνου της των 10 τόνων, η Ανωτάτη Αρχή υπογραμμίζει ότι δεν έλαβε υπόψη της στην απόφασή της την παραγωγική δυναμικότητα αυτής της καμίνου, αλλά μόνον την παραγωγική δυναμικότητα των τριών μικροτέρων καμίνων. Αυτό προκύπτει πράγματι από το κείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αυτή η κάμιнос των 10 τόνων εγκαταστάθηκε κατά το έτος 1956, πράγμα που επισημάνθηκε στους ελεγκτές της Ανωτάτης Αρχής κατά τον έλεγχό τους το 1958, η εκμετάλλευσή της δε άρχισε στην πραγματικότητα από της εκμίσθωσής της στην Società Anonima Commerciale Siderurgica (SACS). Αλλά, καθώς η Ανωτάτη Αρχή (αυτό προκύπτει από τους υπολογισμούς που προσκόμισε) έπρεπε να εκτιμήσει την κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος κατά τους τελευταίους

μήνες των εργασιών της προσφεύγουσας διά παρεκβολής με τη βοήθεια των αριθμών που αυτή ανακοίνωσε στην ομάδα επιχειρήσεων στην οποία ανήκει, για περίοδο κατά την οποία δεν είχε ακόμα αρχίσει η εκμετάλλευση της καμίνου των 12 τόνων (Ιανουάριος 1955 μέχρι Απριλίου 1956), η χρήση της καμίνου αυτής των 10 τόνων από μια άλλη επιχείρηση δεν μπορεί να θέτει σε αμφιβολία την ακρίβεια αυτών των υπολογισμών. Στην πραγματικότητα, η Ανωτάτη Αρχή είχε ως αφετηρία το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν εκμεταλλεύθηκε ποτέ παρά μόνον τρεις καμίνους και απέκλεισε την κάμινο των 10 τόνων.

Όταν παρατηρεί η προσφεύγουσα ότι, ανεξάρτητα από την εκμίσθωση της καμίνου της των 10 τόνων, η παραγωγική της δραστηριότητα μειώθηκε αισθητά κατά τους τελευταίους μήνες πριν από την πτώχευσή της, μπορεί να λεχθεί ότι υφίσταται τεκμήριο υπέρ της ακριβείας αυτού του ισχυρισμού. Μια κρίση εκδηλώνεται συνήθως πριν από ορισμένο χρόνο και έχει ως συνέπεια την αντίστοιχη μείωση της παραγωγής. Εντούτοις, δεν επιθυμώ να θεωρήσω αυτό το περιστατικό ως λόγο για να κρίνω την εκτίμηση της Ανωτάτης Αρχής, η οποία από τη φύση της είναι στοιχειώδης, πλημμελή. Ευρεία αντιστάθμιση των ενδεχομένων σφαλμάτων θα μπορούσε ήδη να προκύψει από το γεγονός ότι η Ανωτάτη Αρχή έλαβε ως βάση τους μηνιαίους μέσους όρους για το σύνολο της περιόδου κατά την οποία η προσφεύγουσα είχε υποβληθεί στο μηχανισμό εξισώσεως (Απρίλιος 1954 μέχρι Φεβρουαρίου 1957). Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα πιθανοφανές στοιχείο που να επιτρέπει τον καθορισμό της σημασίας της υποχωρήσεως της παραγωγής κατά την περίοδο αυτή. Σύμφωνα με τις ίδιες τις δηλώσεις της, από τον Οκτώβριο του 1956 κατανάλωσε αυτή η ίδια περίπου 10% του ρεύματος που ανέγραψαν οι μετρητές της, ενώ η SACS χρησιμοποίησε το 90 % για την κάμινο που είχε μισθώσει. Αλλά μέχρι τώρα δεν έχουμε στα χέρια την παραμικρή από-

δειξη εκ μέρους της προσφεύγουσας. Ίσως θα μπορούσε να προσκομισθεί υπό την μορφή πληροφοριών εκ μέρους της SACS. Αφού όμως μέχρι τώρα αμέλησε η προσφεύγουσα να προσκομίσει το παραμικρό αποδεικτικό στοιχείο υπό την έννοια αυτή ή τουλάχιστον την αρχή αποδείξεως (παραδείγματος χάρις υπό τη μορφή ερωτήματος προς τη SACS), νομίζω ότι έχασε το δικαίωμά της να προσκομίσει αντίθετη απόδειξη κατά την έννοια της αποφάσεως 18/62. Εν πάση περιπτώσει δεν προτείνω στο Δικαστήριο να προβεί τώρα ακόμη σε τέτοια διεξαγωγή αποδείξεων, τούτο δε για να αποφευχθεί η περαιτέρω παράταση της δίκης· προτείνω αντιθέτως να μη ληφθεί υπόψη η προαναφερθείσα περίπτωση.

ββ) Επί της δευτέρας αντιρρήσεως που αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοτήτων ηλεκτρικού ρεύματος που χρησίμευσαν ως βάση για τους υπολογισμούς της Ανωτάτης Αρχής για σκοπούς άλλους πλην της παραγωγής χάλυβα, ιδού πώς εμφανίζεται η κατάσταση.

Η Ανωτάτη Αρχή στηρίζει τους υπολογισμούς της κυρίως στα έντυπα «Consumi B», που συμπληρώθηκαν από την ίδια την προσφεύγουσα, και μόνο σε εκείνη τη στήλη που είναι σχετική με την κατανάλωση ρεύματος για «θερμικές χρήσεις». Η προσφεύγουσα δηλώνει επί του θέματος αυτού ότι αυτές οι ενδείξεις είναι εσφαλμένες, διότι στην πραγματικότητα οι αναφερόμενοι αριθμοί περιλαμβάνουν επίσης την κατανάλωση ρεύματος για «χρήση δυνάμεως». Στην είσοδο του εργοστασίου της υπήρχε μόνον ένα καλώδιο για το ρεύμα των 27 000 volt, τμήμα δε του ρεύματος αυτού μετασχηματίσθηκε με μια ειδική εγκατάσταση, με ενδιάμεσο μετρητή, για κινητήρια δύναμη 500 volt. Ως απόδειξη προσκομίζει πίνακα που χρησιμοποιούσε για εσωτερικούς σκοπούς και ο οποίος περιελάμβανε διάφορες εγγραφές λογαριασμών των μετρητών. Στον πίνακα αυτό πε-

ριλαμβάνεται η κατανάλωση ρεύματος 500 volt και από αυτό μπορεί να συναχθεί ότι ασφαλώς περιλαμβάνεται και στον υπολογισμό του ρεύματος που διενήργησε η Ανωτάτη Αρχή. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα προσκόμισε απόδειξη ηλεκτρικού ρεύματος στο όνομα του σημερινού κυρίου της επιχειρήσεώς της και για ένα μήνα του 1964, από τον οποίο μπορεί να συναχθεί ότι η κατανάλωση ρεύματος 500 volt σημειώθηκε εν μέρει για φορολογικούς σκοπούς, όπως συνέβη επίσης στην αποφασιστική περίοδο για την εξίσωση παλαισιδήρου, δεδομένου ότι οι όροι εκμεταλλεύσεως της προσφεύγουσας παρέμειναν αμετάβλητοι.

Έτσι τίθεται το ζήτημα πώς θα πρέπει να εκτιμηθούν τα διαφορετικά αυτά στοιχεία. Ασφαλώς μπορεί να λεχθεί ότι τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα μέχρι τώρα δεν αποτελούν απόλυτα έγκυρες αποδείξεις, που να μπορούν να ανατρέψουν τις εκτιμήσεις της Ανωτάτης Αρχής. Η ίδια η προσφεύγουσα ενέγραψε σ' αυτό τον πίνακα αριθμούς των οποίων η έννοια είναι ακατανόητη χωρίς εξηγήσεις. Επιπλέον, ο εν λόγω πίνακας είναι ατελής. Το αντίγραφο ενός λογαριασμού ηλεκτρικού που προσκομίστηκε αναφέρεται σε ένα μήνα του 1964 και επομένως δεν αφορά την παραγωγική δραστηριότητα της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια, η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί να χωρήσει βάσει μόνον αυτών των στοιχείων. Πέραν αυτού πρέπει κανείς να αναρωτηθεί μήπως θα πρέπει να συλλεγούν και άλλες αποδείξεις από τις οποίες θα μπορούσε να προκύψει η ακρίβεια των ισχυρισμών της προσφεύγουσας: σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά θα μπορούσαν να τεθούν ερωτήσεις στον τέως προμηθευτή της ηλεκτρισμού, για να προσκομισθούν λογαριασμοί ηλεκτρικού ρεύματος.

Διστάζω όμως να υποβάλω τέτοια πρόταση στο Δικαστήριο, τούτο δε καταρχήν για

τους ίδιους λόγους που με οδήγησαν να κρίνω την πρώτη αντίρρηση της προσφεύγουσας. Ασφαλώς, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι η προσφεύγουσα έχει το δικαίωμα να υποβάλει αιτιολογημένες αιτιάσεις και να προσκομίσει αντίθετες αποδείξεις για να αποκρούσει τις εκτιμήσεις που έκανε οίκοθεν η Ανωτάτη Αρχή. Αλλά, από την άλλη πλευρά, προς το συμφέρον της καλής και ταχείας διεξαγωγής της δίκης, πρέπει να απαιτήσουμε να μην επιφέρει καθυστερήσεις η όψιμη επίκληση μέσων αποδείξεως (άρθρο 42, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας). Όταν ένας προσφεύγων παραλείπει με την προσφυγή του ή με το υπόμνημα απαντήσεως να προτείνει τα κατάλληλα αποδεικτικά μέσα και περιορίζεται μάλιστα σε μεταγενέστερη φάση της διαδικασίας να αναφέρει ενδείξεις (εδώ υπό τη μορφή διπλοτύπων λογαρισμών που προορίζονται για το διάδοχό του) αντί να προσπαθήσει αμέσως να προμηθευτεί απευθείας τα πρόσφορα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία υποβάλλοντας ερωτήσεις στον πρώην προμηθευτή του ηλεκτρικού ρεύματος, δεν βλέπω κανένα λόγο να διαταχθεί τώρα ακόμη διεξαγωγή αποδείξεων το αποτέλεσμα των οποίων θα ήταν επισφαλές λόγω του διαδραμόντος χρόνου από την παύση της εκμεταλλεύσεως. Το δικαστήριο μπορεί ακόμη περισσότερο να αποδεχθεί αυτή την άποψη αφού η Ανωτάτη Αρχή στους υπολογισμούς της στηρίζεται βασικά στις ίδιες τις ενδείξεις της προσφεύγουσας (έντυπα «Consumi B»), την ακρίβεια των οποίων αμφισβητεί τώρα μόλις η προσφεύγουσα, προβάλλοντας ένα δικό της δήθεν λάθος και προπαντός διότι η Ανωτάτη Αρχή στήριξε τις εκτιμήσεις της σε υπολογισμούς της παραγωγικής δραστηριότητας της προσφεύγουσας και διότι, πράττοντας αυτό, ενήργησε προφανώς με μετριοπάθεια.

Συμπερασματικά, στο στάδιο αυτό της διαδικασίας αποκλίνω στο να θεωρήσω και αυτό το λόγο ακυρώσεως ότι δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

6. Παράνομος καθορισμός του συντελεστή συνεισφοράς στο μηχανισμό εξισώσεως του παλαιοσιδήρου

Ο έκτος λόγος ακυρώσεως συνίσταται στο ότι ο καθορισμός των συντελεστών συνεισφοράς που εφαρμόζονται στην κατανάλωση παλαιοσιδήρου είναι παράνομος διότι έγινε όχι από την Ανωτάτη Αρχή αλλά από τους οργανισμούς των Βρυξελλών, και ότι οι συντελεστές αυτοί έφθασαν σε υπερβολικά υψηλά επίπεδα προς το συμφέρον των μελών τους.

Όσον αφορά το εγερθέν ζήτημα αρμοδιότητας, ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι προφανώς αβάσιμος. Ο λόγος αυτός λέγει ότι η Ανωτάτη Αρχή αφού εξέδωσε την απόφασή της 13/58, δηλαδή μετά τη νέα κανονιστική ρύθμιση του μηχανισμού εξισώσεως, απλώς και μόνο υιοθέτησε τις αποφάσεις των οργανισμών των Βρυξελλών. Αντιθέτως, η απόφαση 13/58 προβλέπει τη δυνατότητα ελέγχου και ανακλήσεως των αποφάσεων που είχαν εκδοθεί προηγουμένως. Πράγματι, η δυνατότητα αυτή χρησιμοποιήθηκε ευρέως, όπως αποδεικνύουν η μεγάλη δραστηριότητα ελέγχου της Ανωτάτης Αρχής από το 1958 και οι πολυάριθμες αποφάσεις που εξέδωσε αυτή η ίδια μετά την ημερομηνία αυτή.

Όσον αφορά το ύψος του συντελεστή συνεισφοράς ο οποίος, ως προς την προσφεύγουσα, ανήλθε από 1,65 LIT σε 13 LIT ανά χιλιόγραμμα, η Ανωτάτη Αρχή παρατηρεί ότι δεν είναι ακατανόητος, ενόψει της αυξήσεως της παραγωγής χάλυβα και των εισαγωγών παλαιοσιδήρου που χαρακτηρίζουν την εν λόγω περίοδο και λαμβανομένων υπόψη των τιμών εσωτερικού και εισαγωγών και των διοικητικών δαπα-

νών του μηχανισμού εξισώσεως. Πρέπει δε να παρατηρηθεί για τη δικαστική διαδικασία ότι η κρίση του ζητήματος ποιο ήταν το «εύλογο επίπεδο» του συντελεστή των συνεισφορών για το μηχανισμό εξισώσεως του παλαιοσιδήρου ενέχει, κατά την έννοια του άρθρου 33 της Συνθήκης, εκτίμηση καταστάσεως η οποία προκύπτει από οικονομικά πραγματικά γεγονότα ή περιστάσεις στην οποία δεν μπορεί να προβεί το Δικαστήριο παρά μόνον αν κατηγορηθεί η Ανωτάτη Αρχή για κατάχρηση εξουσίας ή ότι αγνόησε κατά έκδηλο τρόπο τις διατάξεις της Συνθήκης. Εν προκειμένω όμως η προσφεύγουσα δεν προέβη σε επαρκώς θεμελιωμένη και λυσιτελή έκθεση του λόγου αυτού ακυρώσεως, ιδίως όταν αντιταχθούν στις αιτιάσεις της προσφεύγουσας τα επιχειρήματα της Ανωτάτης Αρχής, έτσι ώστε το Δικαστήριο να μην μπορεί να χωρήσει σε αυτήν την εκτίμηση ούτε ακόμη περισσότερο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση για τους λόγους που προβάλλει η προσφεύγουσα.

7. Κατάχρηση εξουσίας

Τέλος, κατά την προσφεύγουσα, η Ανωτάτη Αρχή ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας εφόσον δεν αντιτάχθηκε στις προσπάθειες των μεγάλων βιομηχανικών συγκροτημάτων στη διατήρηση όσο το δυνατόν πιο υψηλού συντελεστή συνεισφοράς. Έτσι τα συγκροτήματα αυτά είχαν τη δυνατότητα να προβούν με ευνοϊκές συνθήκες σε εισαγωγές παλαιοσιδήρου, κατά τρόπο που δημιουργεί διακρίσεις, ενώ οι μικρές επιχειρήσεις ήταν υποχρεωμένες να αγοράζουν παλαιοσίδηρο από την εσωτερική αγορά. Έτσι, οι μεγάλες βιομηχανικές επιχειρήσεις, με τη βοήθεια των εξαρτωμένων από αυτές εμπορικών επιχειρήσεων, κατάφεραν να διατηρήσουν τεχνητά χαμηλά την τιμή του εσωτερικού παλαιοσιδήρου, χαμηλότερα από την πραγματική τιμή της αγοράς,

και κατ' αυτό τον τρόπο πέτυχαν υψηλότερες καταβολές για τις αγορές τους παλαιοσιδήρου από το εξωτερικό.

Όταν η προσφεύγουσα επισύρει σχετικά την προσοχή σε ορισμένες αποφάσεις εξισώσεως που παρέχουν συμπληρωματικά πλεονεκτήματα στους εισαγωγείς παλαιοσιδήρου (για να τους παρακινήσει να εισάγουν και για τα ειδικά έξοδα, συνολικά 1,50 δολάρια), η Ανωτάτη Αρχή απαντά ότι τα πλεονεκτήματα αυτά τα οποία επί πλέον δεν ίσχυσαν παρά μόνο για μερικούς μήνες, ήταν αναγκαία για την αύξηση των εισαγωγών και για την ελάφρυνση της εσωτερικής αγοράς. Από αυτό προκύπτει ότι εδώ επρόκειτο για μέτρα οικονομικής σκοπιμότητας τα οποία δεν μπορεί να ελέγξει το Δικαστήριο όπως το ύψος των συντελεστών συνεισφοράς στον προηγούμενο λόγο ακυρώσεως, παρά σε περιορισμένο μέτρο εντός του πλαισίου του άρθρου 33. Επί πλέον, δεν φαίνεται προφανές ότι τα μέτρα αυτά είχαν αναγκαστικά χαρακτήρα που δημιουργούσε διακρίσεις. Ανεξάρτητα από το γεγονός ότι, για να διαφύγει την αιτίαση περί διακρίσεων, η Ανωτάτη Αρχή δεν μπορεί να λάβει υπόψη της την ατομική κατάσταση κάθε επιχειρήσεως, ακόμη και της πιο μικρής, είναι βέβαιο μετά τις εξηγήσεις της ότι ακόμη και επιχειρήσεις μικρότερες από την προσφεύγουσα μπορούσαν να ωφεληθούν από τα πλεονεκτήματα εισαγωγών του παλαιοσιδήρου. Δεν είχαν παρά να απευθυνθούν για το σκοπό αυτό στο γραφείο των Βρυξελλών που διοργάνωνε τις εισαγωγές και να δηλώσουν τις ανάγκες τους σε παλαιοσίδηρο.

Όσον αφορά την αιτίαση κατά την οποία οι μεγάλες βιομηχανικές επιχειρήσεις ενήργησαν για να διατηρήσουν τεχνητά χαμηλά την τιμή εξισώσεως έτσι ώστε να επιτύχουν καταβολές μεγαλύτερες για τις αγορές τους παλαιοσιδήρου από το εξωτερικό, η

προσφεύγουσα ανέφερε μόνον τα τιμήματα εσωτερικών αγορών που ισχυρίζεται ότι κατέβαλαν ορισμένες επιχειρήσεις τις οποίες γνωρίζει και ότι τα τιμήματα αυτά ήταν κάτω των μέσων τιμών της Κοινότητας. Αλλά, όπως θα πρέπει να στηριχθεί κανείς για την εξίσωση του παλαιοσιδήρου στις μέσες τιμές της Κοινότητας, αυτοί οι αριθμοί που προβάλλει η προσφεύγουσα, και αν ακόμη υποτεθούν ακριβείς, δεν μπορούν να χρησιμεύσουν ούτε ως ένδειξη, πολύ λιγότερο δε ως απόδειξη, των αθεμί-

των ενεργειών των μεγάλων βιομηχανικών επιχειρήσεων που ανέχθηκε η Ανωτάτη Αρχή ή οι οργανισμοί των Βρυξελλών.

Κατά συνέπεια, ο τελευταίος λόγος ακυρώσεως περί καταχρήσεως εξουσίας δεν μπορεί επίσης να επιφέρει ακύρωση των προσβαλλομένων αποφάσεων.

III — Συμπέρασμα και πρόταση

Κατόπιν των προεκτεθέντων πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η προσφυγή της εταιρίας Merlini, εταιρείας περιορισμένης ευθύνης υπό εκκαθάριση.